

[Undervisningsministeren.]

at følge det lidt ejendommelige forslag, at jeg, få måneder før jeg får et grundlag for en saglig indstilling, skulle skynde mig at tage stilling på et grundlag, der ikke foreligger.

Lembourn: Det var ikke mig, der påstod, at eleverne ikke kan skrive og stave ordentligt; jeg refererede en række læreres udtalelser. Når faget dansk er gået ud, skyldes det ikke et krav på grund af timetalsbegrænsning, men det skyldes det synspunkt, at man mener, at eleverne, når de udgår fra folkeskolen, kan tilstrækkeligt; man behøver ikke at arbejde videre med det. Men det fremgår altså af lærernes udtalelse, at dette ikke har været tilfredsstillende.

Jeg er da glad for at høre, at ministeren er enig med mig i den principielle indstilling, at man skal holde fast ved nogle almene fag; jeg kan bare ikke forstå, at man så ikke tager konsekvensen deraf og her fra talerstolen siger, at man har det standpunkt, at man vil arbejde for det, for konsekvensen af, at man — som ministeren selv er inde på — går ind for det almene, må være, at man fastholder så mange almindelige fag, som det nu engang er muligt inden for rammerne.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Hr. Lembourn forfalder jo desværre tit til at generalisere meget stærkt. Vi ved, at det er noget, der kan ske for os alle sammen, og man skal vel passe lidt på med det. Man kan ikke sige, at det fremgår af lærernes udtalelser; det fremgår af nogle læreres udtalelser, bl. a. nok af udtalelser fra nogle af de lærere, der har færre timer end før — lad os nu endelig fastholde det. Men der er altså mange, der mener, det er rigtigt. Og det er principielt helt rigtigt, at man siger: når vi bygger på folkeskolen, skal vi ikke gentage de samme ting, når eleverne kommer ind i en videregående uddannelse. Det er den sikreste vej til at gøre dem trætte af deres uddannelse.

Det andet punkt, hvor hr. Lembourn også generaliserer, er hans udtalelse om, at når jeg nu er så glad for de almene fag, hvorfor så ikke tage konsekvensen og fastholde dansk. Jeg vil gætte på, at der er nogle i denne sal, som har været ude for,

skal vi sige dele af danskundervisning, der såmænd ikke var så voldsomt almene og så voldsomt kulturbærende — og det kan man stadig komme ud for: Jeg nævnte samfundsorientering, og der er andre ting, vi kan tage op, men altså, det lille praktiske spørgsmål om det er rigtigt at sige, at dansk er lært i grundlaget og derfor ikke skal gentages, dette kan slet ikke bære hele den vældige almene og kulturelle tempestorm, som hr. Lembourn lægger op til.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om anlæg og drift af tunnelbaner i Københavns, Frederiksberg og Tårnby kommuner.

(Lovforslaget (nr. 25) findes i tillæg A. sp. 393, fremsættelsen i tidenden sp. 102).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ove Hansen: Det er tredje gang, ministeren for offentlige arbejder fremsætter lovforslag om tunnelbaner i Københavns, Frederiksberg og Tårnby kommuner. Det foreliggende lovforslag er i det væsentlige enslydende med de tidligere fremsatte, så jeg kunne i og for sig nøjes med at henvise til mine udtalelser ved de foregående behandlinger; men jeg vil alligevel gerne knytte nogle bemærkninger til det særdeles vigtige problem: tunnelbaner i hovedstaden og dens nærmeste omegn.

I sidste folketingsår var lovforslaget genstand for en indgående drøftelse og behandling i et folketingsudvalg, og jeg havde oprigtigt håbet og troet, at vi kunne være enedes om en løsning. Det blev desværre ikke tilfældet; bl. a. kunne venstres medlemmer af udvalget ikke tiltræde lovforslaget, og i et notat af 16. maj i år har venstres udvalgsmedlemmer nærmere redegjort for deres stilling til det.

I udvalget fik vi efter min mening et meget værdifuldt materiale, der understreger nødvendigheden af tunnelbaner i Stor-københavn, ligesom vi fra ministeren fik en redegørelse og kommentar til de indven-